

בע"ה יט' באב תשע"א

19.8.2011

גליון מס'. 2665



פרשת עקב

קודם ביאת המשיח

אמר הבעל שם-טוב: קודם ביאת המשיח יהיה שפע עצום בעולם. אחינו בני ישראל יתעשרו ויתרגלו להוצאות מרובות בהנהגת הבית, וישליכו מעליהם מידת ההסתפקות במועט. אחר-כך יבואו שנים רעות, מחסור ודוחק הפרנסה, ותרד עניות לעולם. בני ישראל לא יוכלו לספק את צרכיהם שגדלו לאין שיעור. כך יתחילו חבלי משיח.

מתוך: "אור הגנוז", מרטין בובר

שעור פרשת השבוע: תרצה אורן

ימי החול		שבת	
5.20	זמן תפילין /טלית	19.01	הדלקת נרות
9.27	סוף זמן ק"ש	19.10	מנחה א' 14.00 ב' 19.10
19.14←19.18	שקיעה		ערבית
13.15	מנחה א' (בחד"א)	6.45	שחרית א'
		8.30	שחרית ב'
19.05	מנחה וערבית	11.30	קידוש
19.36	צאת הכוכבים	17.10, 13.30	מנחה
20.10	ערבית	17.30	לימוד 'דור לדור'
		18.00	שיעור הרב ארי
<u>8.00</u>	שחרית נוער	19.56	צאת השבת

אחות תורנית השבת – דורית ריזר



שבת
שלום

לאן נצא את הארון?

בפרשת השבוע מתאר משה את חטא העגל, ואת נתינת הלוחות הנוספת הבאה בעקבות שבירת הלוחות הראשונים (פרק י, א-ה). תיאור זה דומה מאוד לזה המופיע בספר שמות (פרק לד, א-י) עם שינויים קלים. אנסה לעמוד על הבדל אחד משמעותי בין שני התיאורים ולהסביר את פשרו.

בספר שמות סיפור הדברים ארוך יותר ומפורט וכולל עשרה פסוקים בניגוד לתיאור הקצר בספר דברים המכיל חמישה פסוקים בלבד. למרות זאת, הארון שאמור להוות מקום משכנם של הלוחות מוזכר אך ורק בפרשתנו, באזכור המעשה המקוצר, אך איננו מופיע כלל בספר שמות.

שמות פרק לד

דברים פרק י

וַיֹּאמֶר ה' אֶל מֹשֶׁה
שְׁנֵי לַחֹת אֲבָנִים כְּרָאשֵׁינִים

וְהָיָה אָמַר ה' אֵלַי
שְׁנֵי לַחֹת אֲבָנִים כְּרָאשֵׁינִים
לִי הִקְרָה וְעָשִׂיתָ לָךְ אֲרוֹן עֹץ

וְתָבַע עַל הַלַּחֹת אֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר הָיוּ עַל נְ
יָם אֲשֶׁר שִׁבַּרְתָּ וְשָׂמְתָם בְּאֲרוֹן:

שני הפסוקים הראשונים בדברים פרק י, מקבילים לפסוק הראשון בשמות לד וזהותם כמעט מושלמת (יִפְסֹל לָךְ שְׁנֵי לַחֹת אֲבָנִים כְּרָאשֵׁינִים...), 'על הלחות את הדברים אשר היו על הלחות הראשונים אשר שברת'. דווקא על רקע הדמיון המילולי בין הפסוקים בולטת לעין העדרותו של הארון בספר שמות. מדוע בחרה התורה 'להעלים' את הארון בספר שמות ולחשוף אותו בספר דברים?

כדי להבין את פשר התעלומה יש לבדוק תחילה באיזה ארון מדובר. האם זהו הארון שבנה בצלאל והונח דרך קבע בקדש הקדשים? יש מן הפרשנים שהבינו כך (ראו למשל את דברי הרמב"ן). אבל לדעתו של רש"י בעקבות חז"ל, הארון המופיע בפרשתנו איננו הארון שעשה בצלאל, שהרי לדעתו של רש"י חטא העגל ונתינת הלוחות השניים קדמו לציווי על מלאכת המשכן. לכן, סובר רש"י שהארון המדובר, ארון אחר הוא (רש"י פרק י, א):

ולא זה הוא הארון שעשה בצלאל, שהרי משכן לא נתעסקו בו עד לאחר יום הכפורים, כי ברדתו מן ההר צוה להם על מלאכת המשכן, ובצלאל עשה משכן תחלה ואחר כך ארון וכלים, נמצא זה ארון אחר היה. וזהו שהיה יוצא עמהם למלחמה.

לשיטת רש"י שני ארונות היו להם לישראל במדבר. אחד, ששימש בקודש כחלק מכלי המשכן, ואחד שהיה יוצא עמם למלחמה. מדוע הארון צריך לצאת למלחמה עם הלוחמים? הארון מסמל בהימצאותו את נוכחות השכינה המלווה את היוצאים להילחם, ובכך הם מפנימים את ההבנה כי 'יה' אֶל-לְהִינֶךָ כִּי הוּא הַנִּתֵּן לָךְ כֹּחַ לַעֲשׂוֹת חֵיל' (פרק ח, יח), וחס וחלילה לא יחשבו בלבבם – 'פָּחִי וְעֵצָם נְדִי עָשָׂה לִי אֶת הַחֵיל הַזֶּה' (פרק ח, יז).

אם כך, ניתן להבין מדוע בחרה התורה לכתוב תיאור זה דווקא בספר דברים ערב הכניסה לארץ. בספר שמות עומד עם ישראל לפני שנים רבות של הליכה במדבר, בו היה עם ישראל מוגן ומוקף בענני כבוד יחד עם עמוד ענן ועמוד האש, וכפי שראו בעיניהם את 'נלחם עבורם במצרים הרודפים אחריהם. במציאות כזו אין צורך להזכיר את הארון שממילא אין בו שימוש בהליכה המדברית. אבל לאחר שיכנסו לארץ יצטרכו להילחם בעצמם ולא יוכלו לסמוך על הנס, או אז הולכת וגוברת הסכנה של תחושת 'פָּחִי וְעֵצָם נְדִי'. לכן כעת זהו הזמן המתאים להזכיר את אותו ארון מיוחד שהיה יוצא ובה עם הלוחמים ומסמל את המורכבות העומדת בפניו של כל לוחם. מחד ללחום בכל כוחו, ומאידך להרגיש כיצד 'יה' אֶל-לְהִינֶךָ כִּי הוּא הַנִּתֵּן לָךְ כֹּחַ לַעֲשׂוֹת חֵיל'.

זה היה השבוע



ביום חמישי שעבר הופיעה תזמורת סעד במופע משירי מתי כספי ואהוד מנור. ההופעה היתה יפהפיה! תענוג לאוזניים וללב. באווירה נינוחה וקיצית התכנס הציבור על הדשא שמול המועדון לחבר, חלק מהצופים הצטרפו לשירים היפים של ארץ ישראל הישנה והיפה. התזמורת התחדשה בזמרת מוכשרת מאד- דניאל זמיר - עם קול נעים שצלחה בקלות את כל המנגינות המורכבות של כספי, וגם בנגנים נוספים. בחלק מהשירים הצטרף בשירה רועי גולן, מנהל התזמורת. נראה היה שהנגנים נהנים מאד מהנגינה המשותפת, ויחד איתם נהנה גם הקהל. יישר כח לכם תזמורת יקרה על ערב תרבות ברמה גבוהה שעשה לנו טוב על הלב!

ביום ראשון התפאר הקיר שליז הכלבו בעיצוב מחודש פרי אומנתו של הנזי ברנהרד. על הקיר המרשים מתנוססים עצים בצבעים שונים העשויים ברזל. את דברי האמן שמאחורי היצירה תוכלו לקרוא בהמשך העלון.

השבוע התקיימו קייטנות לכל חברת הילדים מא' עד יב', כולל טיול גיוס. קיטנת א' עד ג' ביקרו בקיפצובה, סיירו בעקבות ציפורים ובע"ח בירושלים ולסיום נסעו לים. את הקיטנה ריכזה שלומית לזר. ילדי המפ"ל ביקרו בתערוכה "הזמנה לשקט" ובגן סיפור בחולון ולאחר מכן יצאו לגליל המערבי, וישנו בניר עציון וביגור. גם קיטנת החטיבה והתיכון נפשו בצפון, וביום שני בלילה נפגשו כולם בפארק הירדן. עד כתיבת שורות אלה, מדווחת לנו רכזת החינוך, הילדים חופשים ונהנים, ולא נרשמו אירועים חריגים. מקווים לשמוע חוויות מהילדים בשבוע הבא.

יש חיים אחרי הממ"דים: המסתובב בימים אלו ברחבי הקיבוץ יבחין בניצנים של ירוק בשיכונים י' ויא', ובהכנת הקרקע לשתילת הדשא. גם מזגנים חדשים מונחים על השבילים, מצפים להיתלות בממ"דים. תודה לצוות הנזי ולצוות החשמליה שמלווים את ההתפתחויות הללו, ולכל העוסקים במלאכה!

ביום חמישי השבוע הגיע אלינו גרעין "צבר":



האצן, אנתנו כאן!



חברי סעד יקרים!

נשמח אם תוכלו להגיע להרמת כוסית "לחיים" לכבוד חברי גרעין צבר.

נפגש על הדשא מול בית קסם לשעבר בשבת אחה"צ בשעה 19:00.

להתראות!

ברוכים הבאים!

למשפחת סלומון – מרי, אורן והילדים: יאיר, דפנה, תמר ויונתן שהגיעו השבוע לקיבוץ! משפחת סלומון מתגוררת כעת בדירת "אשכול" ליד בית-הכנסת, ועתידה לעבור לשכונת שקד כאשר יהיה ביתה מוכן.

למשפחת רבי – אילה ורמי, וילדיהם: אורי רחל עולה לכתה ב', אמונה בת 5, איתן בן 3 וטל בן שנה וקצת. אילה ורמי באים מאפרת.

המשפחה נכנסת למסלול קליטה, ומתגוררת בבית משפ' לביא לשעבר (ליד משפחת יצחק ואפרת שלומי).

למשפחות סלומון ורבי אנו מאחלים קליטה טובה בנחת - שמחים שהצטרפתם אלינו!



אילן אילן, כמה אמר

על הקיר האמנותי בכניסה ל"כל-בו" רוצה אני לכתוב כמה מילות רקע לא מחייבות, שהרי העבודה צריכה היא לדבר בעד עצמה, שכן מן הראוי שיהיו לו לפרויקט כאילו חיים ונשמה משלו, וכל הרואה יתרשם ויחווה לפי הבנתו, הרגשתו ואהבתו.

הנה כתוב "כי האדם עץ השדה" – והפרשנויות רבות מספור. אנו מוקפים אילנות רבי שנים, גבוהי קומה ומשליכי עלים, ירוקי עד ועטויי גוונים לרב, ברובם כאלה שמלווים אותנו מהתנחלותנו במקום הזה. אתנו וכמונו גדלו והיכו שורשים, ושנות בצורות שחסמו את גידולינו היכו ועצרו גם אותם, וגזעיהם המגויידיים מספרים את הקורות, בדומה לקמטינו וצלקותינו המתווספים עם השנים, וכמונו הם פורחים, פרים, רבים ומביאים וולדות ופירות לעולם. ואתכם, אדם ועץ השדה – במה עוד אברך?

הנה רציתי להשלים את מעגל הצמיחה מסביב לכיכר המרכזית של היישוב, ברוח ובסימן הירוק החובק אותנו באהבה (הבה נתעלם משנות הממ"דים שיעברו ויחלפו במהרה בע"ה). בעיני רוחי רציתי ליצור רצף של אילנות המשולבים זה בזה, לא רק כמו שבטבע, אלא גם במקביל לריקודים המחוללים ברחבה בימי חג ומועד, ויד חובקת בכתף, ומעגל משולב במעגל והשירה נושאת אל-על.

העולם מופיע לנגד עינינו שכבות שכבות, לפעמים בשל ערפל ראייתנו וקוצר רוחנו, ולפעמים בשל אובכים ואבקים המטשטשים ואוטמים את חדות מבטינו. העצים שיצרתי עשויים שכבה של רשתות שצורתן משתנה ככל שמשנה הצופה את זווית ההסתכלות שלו. רשתות האילנות האלה גם מטילות צל על הקיר והשמים שמאחוריהן, וצללים אלה צורתם משתנה במקביל למהלכה וגובהה של השמש במשך זריחתה. ואומר השיר:

אי המקום

בו מנצח האור את הצל?

מול השמש

מול האור.

מבין הענפים והשרכים

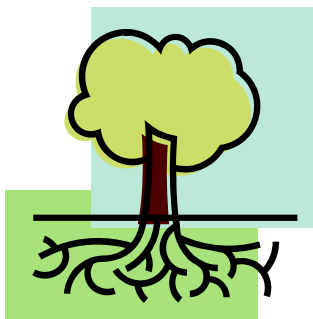
במרכז רשת הצלליות

הנרקמת על הרקע הזוהר

מבעירה אבוקת האור

אל כל הצללים

למול עיניך הממצצות מיפעה.



הייתי מסכם את הכתוב ברוח המדרש המתאר את התופעה המיוחדת, בה רואים את עיקר הדברים – את האור, את הזוהר שאי-אפשר להסתכל בהם מפאת היפעה המסנוורת, אלא מבעד סבך הענפים של האילן המסנן ומחליש את עצמת האורה, כפי שמרומזים הדברים בשיר השירים: "כפלח הרימון רקתך...מבעד לצמתך".

וכאן הגיע זמן הסיכום והתודות, והם מתפרשים לשמחתי לכיוונים מרובים, וחס לי משכוח מי מהם, שכן החגיגה החלה לפני כשלוש תוכניות השקעה משקיות, והלכה ונדחתה מפאת צוק העיתים, והנה השתא נולדה במזל טוב. ויבואו על הברכה מוסדות הקיבוץ – הנהלת הקהילה, המינהל המשקי, וועדת תיכנון שקיבלו עליהן באחריות להקציב את הגרושים בשביל לסגור זאת הפעם את החור שבגרשו. איני יכול כמובן שלא לציין בברכה את מסגריית סעד הנאמנה (לאחד מעובדיה לשעבר) ובראשם רמי סימקין ופליקס משדרות, שעזרו לי לבצע את העבודה ללא לאות, על-אף מטלותיהם האחרות, וכמובן לצוות שעזר בחריצות בהרכבה על הקיר. כל אלה, ואלה שאולי שכחתי לציין מפאת גילי, יבואו על הברכה, וגם הקב"ה ישלם שכרם.



אנהפוק הוא – עט בשמחת תורה?

בעקבות דו"ח ו. דת מן השבוע שעבר

גברים רוקדים - החוצה, נשים רוקדות פנימה – זה רעיון!...

לעניות דעתי בית-כנסת הוא מקדש מעט וראויה לו יראת כבוד גדולה. הוא בית תפילה, מקום לימוד, מקום לטקסים דתיים, הרצאות וכו'.

לא שמעתי (ולא בגלל הגיל) על בית-כנסת אורתודוכסי בארץ ובחו"ל שבו נשים רוקדות ומחוללות בקדמת בית-הכנסת. האם בזמן הריקודים מותר לגברים להכנס לבית-הכנסת? (שמא חלילה יביא הדבר לקלות דעת, למבוכה לא ראויה רחמא ליצלן).

האם הרחבה היפה והמוארת באור יקרות אינה ראויה לריקוד בנות בשמחת תורה?

ובאשר לחתני בראשית וחתני תורה: הגיע הזמן לחלק תארים אלה למי שראויות להן, והן רבות וטובות בתוך קהילתנו, וכולנו משתבחים בהן. מדוע לא יעלה אחד מבני המשפחה וייצג את מקבלת הכבוד ע"י ברכת "מי שברך" חגיגי לקבלת התואר? בכך יעשה צדק ואמירת תודה בשם כולנו למקבלת התואר "חתן תורה" או "חתן בראשית".

את ההערכה למרכזי ענפים וכו' נשמור לדו"ח מרכז המשק באסיפת חברים, ואת כבוד התורה ניתן למי שראויים וראויות לכך.

כאי סימקין

צרכות הדדית – 500 ₪

זה קרה בשטח הבריכה שלנו בסעד.

חברה ראתה קלנועית נוסעת לאחור במעגלים ללא נהג. באיזור ישבה משפחה עם ילדים קטנים. כשהתקרבה החברה ראתה ילד כבן 3 נוהג בקלנועית ומחזיק בהגה. מבלי לחשוב הרבה, קפצה לכיוון הקלנועית, ובכח הסירה את ידו של "הנהג" ממתג ההפעלה. מתברר שהנכד החמוד בן ה-3 רגיל כשהוא נוסע עם סבא שלו לשובב את המפתח ברשות. הפעם, ביוזמה פרטית, עלה החמוד על קלנועית שחנתה, וכהרגלו סובב את המפתח, ובשעה שאחז בהגה, התחילה הקלנועית לנוע לאחור. ככל שהילד נבהל יותר, כך לחץ חזק יותר על ידית ההפעלה והגביר את מהירות הנסיעה. תודות לתגובתה המהירה של החברה שהבחינה בדבר נמנע אסון גדול, ב"ה.

הצעה מעשית:

על הנהלת הקהילה והמוזכירות לדון בדרכים להגברת מודעות החברים לעניין הבטיחות. אמנם האחראי כלפי הביטוח הוא בעל הקלנועית – החבר – אבל יש אסונות שכל פיצוי מצד הביטוח לא מנחם את הנפגע או משפחתו.

צריך להחליט שבתוך שטח הקיבוץ יהיה כל חבר רשאי לקחת מפתחות שהושארו ברכב (מכונית שהמנוע פועל והנהג ירד ל"רגע", וספה שהנהג נכנס לשניה, או קלנועית חונה על-יד הבית, הכל-בו, חדר-האוכל או בכל מקום אחר).

את המפתחות יש להעביר תוך 24 שעות למנהל הקהילה, וקנס בסך 500 ₪ יוטל על החבר שנהג ברשלנות.

"יהיה בסדר! לי זה לא יקרה!" - לא יקרה?



הנה הוא חוזר את הצבע הירוק, שהמתין בסבלנות רבה לסיום המולת הבניה ובא לתפוס את מקומו המכובד בתום "הסערה", הרעש והאבק. בית קיבוצי מוריק הפך באחת לאתר בניה רחב מימדים שבו המשיכו להתנהל החיים כאילו כלום. קבלני הבניה למיניהם עוזבים את אתר סעד ובמקומם יבואו המדשאות המתחדשות שיחזירו עטרה ליושנה, וקרוב לוודאי שגם את השלווה והרוגע. השכונות הדרומיות

של סעד לבשו ירוק (מתחם א' בפי הבנאים), והציבור כולו מוזמן לבוא ולחזות במראה המרענן. לאמיתו של דבר, הדרך עדיין ארוכה מאוד עד להשלמת 'השיקום הנופי' והשבת המצב לקדמותו. עבודות השיקום והתיקון מורכבות ומסובכות לעתים יותר מעבודת הפיתוח של חלקות גינון חדשות. בכוונתנו לשקם ואולי גם לשחזר ככל הניתן את נוף הגינון כפי שהכרנו בעבר, תוך התחשבות בנתונים המשתנים, כמו הצפיפות גדולה בין הבתים. כמו כן ננצל ההזדמנות לצמצום המדשאות בכל מקום שרק ניתן, תוך התחשבות 'בצו השעה' של חסכון במים (הדשא הוא צרכן מים גדול). לצערי הרב הדברים מורכבים עוד יותר, ואין כוונתי לתחום המקצועי של הגינון, אלא לקשר עם קבלן הבניה. כידוע נערך גן הנוי של סעד לניהול וביצוע עבודת השיקום באופן עצמאי תוך סיוע של גננים מהחוץ, הכנו תוכניות ומפות של שיקום המדשאות והשיחיות, נעזרנו ביועץ גינון, ערכנו תחשיבי עלויות ועוד. אפילו נערכנו נפשית, אבל....

'קבלן הבניה' החתום מול 'משרד השיכון' על חוזה בנית המיגונים, אחראי למעשה על מכלול העבודות מראשית ועד אחרית, כולל השיקום הנופי והשבת המצב לקדמותו, ובמילים פשוטות יותר, הכסף של שיקום הנוי נמצא אצלו, ולכן הוא רשאי להביא כל קבלן גינון שימצא לנכון. במשא ומתן עם קבלן הבניה היו מעורבים כל מנהלי סעד, ולאחר זמן מה הבנו כי לא נצליח להגיע להסכם המניח את דעתנו. וקבלן הבניה שממהר לסיים את הפרויקט ולעבור למקום אחר, שכר בזריזות רבה גן חיצוני. לנו אין למעשה כל סמכות פורמלית מול קבלן זה, לא בהוראות ולא בהנחיות ואפילו לא בייעוץ. קבלן הגינון החיצוני מקבל את שכרו מקבלן הבניה. רשמית אנחנו נמצאים מחוץ לתמונה.... האיר מזלנו וקבלן הגינון הוא איש נעים הליכות, מקצועי, קפדן ואחראי. יש בינינו שיתוף פעולה פורה תוך הבנה הדדית של המצב המורכב בו אנו נמצאים. מכוח ההתחשבות הכספית שבין הקבלנים ולאור המצב שתואר מעלה, איננו יכולים לממש את כל התוכניות המקוריות כפי שקיוונו מלכתחילה. גם קצב התקדמות

השיקום הנופי אינו תלוי בנו. ולמרות הכל, אנחנו מצויים בשטח ומייצגים את האינטרסים של סעד ומלווים מקרוב את התקדמות הפרויקט. אנחנו משמשים גם כתובת לפניות החברים במידה ויש צורך. וזאת ההזדמנות להזכיר ולהודות לדוד גולן, בן סעד וגנן ותיק ומנוסה שמביע את חיבתו היתרה לסעד ותושביה בליווי הצמוד שהוא נותן לנו, פעמיים וגם שלוש בכל שבוע. תרומתו מרובה וברוכה. ישר כוח.

מה פירסט בעט כל 13ות הנוי

לאחינועם ואשר גולן
ללאה ומשה גולן
ולכל המשפחה
מזל טוב וברכות חמות
לנישואי עדי עב"ל מורן



לצ'פי וג'ינג'י רויך
ולכל המשפחה
מזל טוב מקרב לב להולדת הנין
בן לנעמה ואיתם הנקין
נכד להילה וחנן ערמוני



ליהודית וחיים אפש
ולכל המשפחה
ברכת מזל טוב לבנינו
להולדת הנין
בן לשני ויהודה עשהאל
נכד לאורנה ורון אפשטיין



30 אסתר רון ז"ל

שלמה המלך, החכם מכל אדם, אמר בספר משלי: "שבע יפול צדיק- וקם".

כוונתו של שלמה המלך היא שעל אף המעידות או המקרים, גם הקשים ביותר, עם ישראל נשאר בפנימיותו זך וטהור. לכן חשוב לא לשקוע ביאוש בעקבות הכשלונות או המקרים הקשים, אלא להשקיע את כל המאמצים על מנת לתקנם ולהתרומם מהם. כשלונות ונפילות ומקרים קשים היו ויהיו - החכמה היא לקום מהנפילה, ולא להתבוסס בה. הצדיק אינו זה שלא נופל, אלא זה שנופל - וקם!

סבתא – משפט זה של שלמה המלך אולי מתאר אותך יותר מכל!

עם כל המקרים הקשים שהיו עם השנים – תמיד ידעת לקום, להתרומם ולהמשיך הלאה. תמיד קמת מחדש. היית פיזית קטנה מאד, אבל הגוף הקטן הזה הכיל לב ונפש ענקיים. וכמה שהיית נראית קטנה שברירית, היית אדם חזק מאד שיכל לצלוח את כל מה שעברת. ותמיד, בכל מצב, הייתה לך אמונה חזקה בקדוש ברוך הוא, ותמיד בפנימיות שלך, ולא רק שם, היית זכה וטהורה. תפילות, ברכות, עזרה לזולת היו חלק משגרת יומך כמו צדיקה אמיתית.

סבתא – נולדת בעיר פרשוב בסלובקיה ובגיל צעיר עלית כמעט לבדך ארצה לפני הגעת המרצחים הנאצים הארורים אשר רצחו כמעט את כל משפחתך העניפה.

בישראל נפגשת עם אחיך הבכור חנינא ז"ל ועם אחותך הצעירה הדזה שכה אהבת, תיבדל לחיים ארוכים, אשר הצליחו גם הם להגיע לישראל.

למרות שאיבדת את רוב משפחתך המשכת הלאה, קמת מחדש בכדי להקים את מה שברבות הימים הפך להיות קיבוץ סעד, קיבוץ שבו הייתם את וסבא ז"ל מממקימי הקיבוץ, הקיבוץ שלמשך כמעט 70 שנה היה לביתך.

לא כל אחד זוכה להקים במו ידיו מעין מפעל חיים שכזה כמו הקיבוץ, אולם את עשית זאת, יחד עם קבוצת חברים מצומצמת וזכית לראות את גדילתו של הקיבוץ והתפתחותו למה שהוא היום ולגדל בו את משפחתך. אותו קיבוץ אשר זה המקום לציין את שבחו על כי לעולם לא שכח את הדור שהקים את הקיבוץ ופועל ודואג גם היום בכל דרך לבריאותם ורווחתם של דור זה, ולומר לאנשי הקיבוץ תודה על האופן המסור והמקצועי שבו טיפלתם בסבתא יומם וליל בכל השנים שזה היה נדרש.

גם אם היו הרבה שנים של חיי דחק וצמצום רב, תמיד אהבת את הקיבוץ ורצית לחיות בו את חייך. הקמתם את וסבא משפחה ונולדו לכם 4 ילדים. הילדים גדלו והיו שמחות, בר מצוות ובת מצווה ואפילו בנך הבכור חנני, אבא שלי, הספיק להתחתן, ולצערנו שוב הגיע השכול לפתח ביתך.

אריק – בנך האהוב שנקרא על שם אביך נפל במלחמת ההתשה בתעלת סואץ. למרות זאת סבתא, שוב הצלחת לקום ולהמשיך הלאה. המשפחה גדלה והתרחבה ונולדו לך 6 נכדים ועד כה 13 נינים.

גם עם בעיות בריאות רבות ולא פשוטות התמודדת לאורך השנים וידעת להתגבר עליהם בדרכך המיוחדת וללא שהשתנית כלל.

סבתא – היית אדם טוב לב באופן שקשה לי אפילו לתאר. יוכלו להעיד על כך כל חברותיך הרבות שפקדו את ביתך לאורך כל השנים, קבוצת ה"צכיות" בקיבוץ, חברותיך מבית צעירות מזרחי, המתנדבים והמתנדבות שאימצתם את וסבא שרבים מהם שמרו איתך על קשר שנים ארוכות לאחר שחזרו לארצם, הכלות בקיבוץ שתפרת להם את שמלות הכלה בשמחה רבה, האנשים הנהדרים מהקיבוץ שטיפלו בך בשנים האחרונות וכל מי שהכיר אותך.

מעולם לא שמענו ממך מילה רעה על אדם אחר. לא התלוננת גם כשהיה קשה, אלא תמיד היית אופטימית ומלאת רצון טוב.

היית במיוחד בעלת לב חם ואוהב לבני משפחתך וכ"כ נהנית מביקור של כל אחד ואחד מהם, לא משנה מי או מתי הוא בא. את וסבא הייתם באים אלינו לפתח תקווה כל יום שלישי אחה"צ וזה תמיד היה אחד משיאי השבוע. עשיתם כל מאמץ בכדי לא לוותר על הביקור אף פעם.

כשהיינו ילדים תמיד חיכינו לתקופת הקיץ כי כ"כ אהבנו לבוא לפה ולבקר אותך. תמיד היה כ"כ כיף איתך ודאגת לנו לכל מה שהיה צריך, לקחת אותנו לבריכה, שיחקת אתנו והזיכרונות האלה תמיד ליוו אותנו.

וגם כשבגרנו תמיד ניסנו לבוא יחד עם הילדים – נינים ולהיות איתך. ראינו גם אצלם את האהבה הגדולה שלך אליהם ואת האהבה שלהם אליך ואת הרצון שלהם לבוא לבקר אותך. ידענו שאת כ"כ נהנית מזה, גם אם לעולם לא הודית שהרעש והבלאגן שמדי פעם אנחנו מייצרים לפעמים מאד הקשה עליך.

גם אם היינו קצת רחוקים, תמיד ידעת כל הזמן מה קורה עם כולם ובכל יום ישישי דאגתי שהילדים שלי, ליאת אשתי ואני נדבר אתך ונצחק יחד "שבת שלום לסבתא אסתר" והצחוק שלך שכולו הנאה ונחת מהדהד לי בראש.

בשנים האחרונות כאשר כבר היה לך מאד קשה לנסוע בכל זאת עשית במקרים מיוחדים מאמצי על להגיע. זכית את וזכינו אנחנו שהשתתפת בבת מצווה של נינתך הבכורה איילה. לא כל אחד זוכה לכך, בודאי עם כל מה שעברת סבתא, אבל זכינו כולנו שכך יקרה.

התמונה של דמעות האושר שלך תוך כדי שנעתקו המילים מפיד מרוב התרגשות כאשר רקדנו מסביבך לפני שנסעת חזרה הביתה תשאר עם כולנו לעולמים.

סבתא, כ"כ הרבה פעמים נפלת וקמת – אבל לאחר הנפילה הארוכה שלך מהקלנועית, הנפילה האחרונה - לא קמת. גם אם לא הצלחת לקום הפעם זה לא משנה כהוא זה את היותך צדיקה כפי שהגדיר זאת שלמה המלך וכפי שאנחנו יודעים.

סבתא יקרה שלנו – למדנו ממך המון, הערצנו אותך ואהבנו אותך.

אבל עכשיו, קצת אחרי יום הולדתך ה 89, הלכת מעימנו ואת תחסרי לכולנו מאד. כל שנותר הוא להתנצל בפניך אם לא באנו מספיק לאורך השנים או בשבועיים האחרונים כשהיית בבית החולים, ואם לא מספיק אמרנו לך כמה אנחנו אוהבים אותך.

נוחי בשלום, סבתא יקרה, מיוחדת ואהובה שלנו. לעולם, לעולם לא נשכח אותך.

אהר'לה רון

צ' אסתר רון ע'א'ננה

אסתר שזורה בזכרונותי מימים ראשונים בסעד כאם צעירה, מלאת שמחה ונחת שגרמו לה שני בניה הקטנים זהובי השיער.

חנני בן ה 5 שהכיר את כל הפרות ברפת בשמותיהן ואף סייע לרפתנים במקרה של טעות בזיהוי.

ואריק הפעוט המתוק, השמנמן שכונה בפיה: צ'רצ'יל (בגלל הדמיון). אסתר הייתה התופרת הסלונית היחידה בסעד באותם ימים ששימחה את החברות בהגיע תורן אחת לשלש שנים בימי הצנע לזכות בשמלת שבת ובשמלת חופה מחוץ לתור...

כל הכלות בשנות ה 50 וה 60 אומצו על ידה החל בשמלה המושקעת וכלה בישיבה על הכורסה העטופה בלבן בביתה לקראת החופה. ולכולן שמורה לה פינה חמה בלב מאז... אסתר ניחנה בקול ערב והיתה סופרנית נאמנה במקלה.

קולה נדם עם נפילתו של אריק נער החמד בקרבות בתעלה. שירתה פסקה אך לא הטיפול המסור בשלושת ילדיה הנותרים וההשקעה בעבודה ותמיד בחיך וברוח טובה.

לאחר לכתו של בנימין בעלה האהוב וההידרדרות במצב בריאותה היא לוותה במסירות רבה עיי חנני ומשפחתו, שלמה, תמי והבנות שהנעימו את חייה למרות הקשיים.

יהי זכרה ברוך.

כ'מ'לה ק'וס

אסתר כ"ו ז"ל

הן היו חמש בנות חמד ואהבו אחת את השניה בלב ובנפש: **אסתר, ציפ, חווה, רחל ומרים שלנו תבל"א**. ביחד הגיעו עם עליית הנוער מצ'כיה הכבושה בידי הנאצים הארורים. בבית צעירות מזרחי אותן קבלו באהבה רבה, ושם קבלו הדרכה והכשרה. הן שהו שם שנתיים, למדו עברית לדבר, ועל עמל כפיים איך להתגבר. אותן גילו בחורינו הצעירים, והחליטו אותן להביא לקבוצתנו: קבוצת עלומים שבנתניה. הן הביאו איתן רוח חדשה ומעניינת, את השפה הצ'כית שמענו בשבילים, לדבר כזה בכלל לא היינו, אנחנו הצברים – רגילים. עד שלאסיפה הגיעו הדברים, ופה אחד החלטנו שבשפה זרה במקום ציבורי ובשבילים – אין מדברים! אבל גם הרבה מרץ נעורים הביאו אתן ונחטפו מיד ע"י בחורינו. ומרים ואברהמי זיכו אותנו בחתונה הראשונה בקבוצתנו.

אבל הפעם על אסתר אנחנו מדברים. בתחילת דרכה לא האירו לה החיים פנים. את ילדה הראשון, חנני החמוד, ילדה כשבנימין שלה שרת בבריגדה. אבל היתה שמחה בחלקה. בכל מקום שהיו זקוקים לעזרה, היתה תמיד ניצבת ראשונה. מאז שאני זוכרת אותה היתה היא התופרת הנאמנה שלנו. כל תיקון או תפירה יצא מושלם מתחת ידיה. כל אחד ואחת מאתנו הרגיש כאילו רק לה, או לו את זמנה היא מקדישה. בנות רבות הלבישה אסתר שלנו בלכתן לחופה, וכולן היו ספוגות באהבה הגדולה שהרעיפה אסתר על בנותינו, כלותינו בתוך יצירתה המופלאה.

ועוד: בימים שבהם עדיין סעדנו את כל ארוחותינו בחדר האוכל, נתבקשו החברות להביא בחגים את הפמוטים ולהדליקם על כל השולחנות, כדי לשוות לחג מעמד חגיגי במיוחד. אני זוכרת את אסתר מגיעה תמיד ראשונה, עם הפמוטים הגדולים שהיו מבריקים ומאירים למרחוק. גם בשנים האחרונות לחייה, בהיותה בבית שקמה, לא ישבה אף פעם בטלה. תמיד היו ידיה עסוקות באיזו שהיא מלאכה. כזו היתה אסתר שלנו: רגישה לבעיות שהתעוררו ומוכנה תמיד לעזור ככל יכולתה, אם בעצה טובה, או בכל דבר אחר.

ובאמת זכתה אסתר להרבה שנים טובות ויפות עם בנימין ועם הילדים, הנכדים והנינים, שהביאו המון שמחה לביתם של אסתר ובנימין, למרות הכאב העז על אבדנו של אריק ז"ל. התפעלתי תמיד מחדש משמחת הילדים על הדשא שלפני ביתנו, שהיתה פורצת ללא גבול מליבם של כל הילדים, הנכדים והנינים וסוחפת אתם גם את סבתא וסבא שאותם הם אהבו כל כך. זאת היתה שמחה אמיתית של משפחה אוהבת וחמה. יהי זכרה של אסתר ברוך.

רחל סימון

נר זכרון: כב' באב – יום השנה לפטירתה של גוסטה גייפמן (אמא נילי) ז"ל
כו' באב – יום השנה לפטירתו של בנו אמיתי יקותיאל ז"ל (תשס"ב)
כו' באב – יום השנה לפטירתו של חברנו משה יואל ז"ל (תש"ח)





קטפה ברורה ונצחית...

למורי ולמגידי השיעורים בהם אני משתתף שלום רב, הן לאלה אשר מגידים כאן בסעד והן בכל מקום אחר.

למען העניין רוצה אני לחלק את הציבור היקר הזה לשתי קבוצות:

חלק גדול הוא ציבור המורים אשר אני שומע ומצליח להבין את שיעוריהם. מדברים הם במהירות ובקצב כזה שאני מצליח לקלוט, וגם מבטאים היטב כל מילה ומילה. תכונה זו היא מתנת שמים, אך בנוסף צריך גם ללמד את התורה הזאת, כיצד לדבר, ולאיזה ציבור הדברים מכוונים, אם לצעירים, אם למבוגרים.

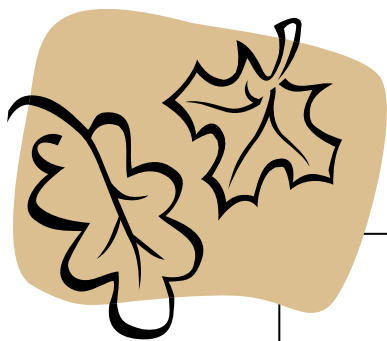
לעומת מורים אלה המוכשרים מראש, יש גם ציבור מורים אחר, אשר לא נולד עם הכשרון הזה, וכאן נוצרת בעיה – קשר לקוי בין השומע ובין המשמיע, וזה מתבטא באופנים שונים, כגון דיבור מהיר מדי וחיבור מילים. המורה חושב שכולם חכמים ומבינים מיד את כל החומר שמוגש להם, ולא תופסים שצריך גם לקלוט אותו במוח, וזה לוקח זמן. סבורים הם, שאם יש דף עזר מצורף - אפשר לרוץ, אפשר הרי גם לראות וגם לשמוע, והתוצאה: לא מבינים את המורה בכלל, או רק חלקית, וזה חבל. גם מגיד השיעור הפסיד, כי לא סיפק את ה"סחורה", וגם אנשים אלה מהקהל שלא שמעו ולא הבינו.

מי שלא "נולד" עם כשרון הדיבור חייב לעשות מאמצים על-מנת לשפר את דיבורו. אפשר ללמד זאת במידה רבה.

כאמור, רוב המורים יודעים היטב את מלאכתם, ואם השומעים לא מקשיבים היטב-הרי זו בעייתם.

בסופו של דבר, יישר כח לכל אלה התורמים מזמנם ומיכולתם להשמיע דברי תורה ואחרים, וחשוב שיבואו לשיעורים חברים רבים וחברות רבות.

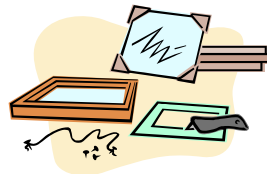
יהודה Fein



ביום ה', כ"ה באב, , 25.8 בשעה 20:00 ,
נתכנס במועדון לחבר
להעלות את זכרו של בננו אמתי יקותיאל הי"ד.
החברים מוזמנים.
ההורים - חיים וחייצ'ה



תחנות מתערוכה



אני זוכרת שפעם ראיתי תצלום של עוזי כילד מביט דרך חלון, שצולם על ידי אביו. עיניו פקוחות לרווחה, מבטו נושא אל על, סקרן ותוהה כאחד. לא יודעת למה התצלום הספציפי הזה נשאר איתי לאורך שנים אבל עובדה שלא שכחתי אותו. אם אנסה לפענח מה היה שם שגרם לי להיזכר בו שוב, כשראיתי את תערוכת הצילומים של עוזי במועדון לחבר, הוא לא התמונה של אותו ילד קיבוצניק חמוד עם חולצה משובצת, אלא מבטו המיוחד שנמתח מעבר למרחקים. למרות שלא יכולתי לראות את מה שהוא ראה ולמרות שמבטו היה מאד פרטי ואישי, רציתי להצטרף אליו, לאותו מסע של התבוננות שמחפשת רחוק.

צילום יוצר עבורי דיאלוג בין הצלם לאובייקט המצולם ובסופו של דבר אני רואה את הצילום כדיוקן אישי של אותו צלם. לכל אחד יש מבט אישי משלו ולכל אחד יש את הרגע שהוא מתמקד ומצלם משהו בזיכרונו. כך גם הצלם שלא רק זוכר בדמיונו אלא גם מנציח את מבטו הייחודי על ידי הצילום. מה לכד את מבטו של עוזי? מה עניין אותו? מה הוא בחר להנציח באותה מסגרת מרובעת? כיצד הוא בנה את הפריים וארגן את האובייקטים? מה היא אותה פלטת צבעים שמשכה את תשומת ליבו?

חלק מתצלומים בתערוכה צולמו ממרחק ושמתי לב לדגש על הצורות החוזרות וגם על החללים שבין האובייקטים, שהודגשו באותה מידה. התצלום הקטן של הגלגלים הענקים והסוסים עניין אותי בגלל המתח שנוצר בין החיות המתנועעות לשורה המסודרת היטב של הגלגלים. הצילום הגדול של הציפורים על רקע השמיים הכחולים, נראים לי כחלק בלתי נפרד מההתעניינות של עוזי באספקטים המרהיבים של היקום והקושי לתפוס ולו מעט את הפלא בתעופה. יש משהו מטריד באותו צילום שנראה לי מסודר יתר על המידה, ופתח אצלי שאלות לגבי אי-היכולת לתפוש את המושלם.

צילום הוא מאד חמקמק בעיני. לפעמים אני אעבור ליד דימוי והוא לא יגרום לי להביט בו מעבר למבט חטוף ולפעמים אני אחזור אליו שוב ואמצא את עצמי מגלה בו משהו חדש שלא שמתי לב אליו מקודם. ככה קרה בתצלום של החתול. התצלום של החתול יצר עבורי יותר מכל הצילומים האחרים סיפור של קשר, של התפעלות, ואהבה. בעיני זהו התצלום האקספרסיבי ביותר בתערוכה וניכר בו מעין הומאז' לאותה חיה שעל-אף מבטו המנוכר והיהיר, מונצח בו הוקרה והערכה לשקט ולאצילות הנפש שלפעמים מתגלה לנו בחיה פשוטה.

אין לחשוב שצילומים מקרבים אותך לאותו צלם ומפרשים לך את אישיותו. ההפך הוא נכון. צילום טומן בו גם את הנסתר, הבלתי מופענח, סוד הפכפך וזהו יופיו. באחד הצילומים האחרונים של עוזי מצולמים שני עצי זית, לכאורה דימוי מוכר וידוע. אפשר ללכת עוד צעד ולפרש את הצילום בצורה מטפורית. אני מעדיפה לראות את התערוכה כמכלול, להצטרף למבטים השונים הייחודיים של עוזי, לחפש את הפרטים ולשמוח על הצילום שמאפשר לנו המצלמים וגם לצופים למתוח את גבולות הראייה.

ע"ן סימן

תערוכת ציור הזכוכית

במוזיאון הארץ שבתל-אביב, מתקיימת בימים אלה, תערוכה מעניינת, של עיצוב בזכוכית. (לא רק תכשיטים...)

אמנים מכל רחבי הארץ, "משחקים" עם החומר השקוף והצבעוני בכישרון רב ובצורה מעוררת התפעלות. בתערוכה מוצגות יצירות המבטאות את מגוון האפשרויות ליצירה בחומר המופלא הזה... חומר עשיר היוצר יופי מיוחד.

הזכוכית הוא חומר המספק השראה ודמיון – ובתכונות אלו השתמשו האמנים, אשר יצרו יצירות מדהימות.

גם ענת ספיר-אבירם, שלנו, משתתפת בתערוכה זו, עם כמה תכשיטים מיוחדים שעיצבה.

(את ההזמנה לתערוכה עיטרו בתכשיט מעשה ידיה של ענת, בתמונה).

ענת נשלחה לאחרונה ללימודים ע"י ארגון אמריקאי בשם: "Aida" התומך באומני קרפט ישראליים,

במרכז הגדול "קורנינג" שבארצות-הברית, וחזרה בסיפוק ולימוד רב מהלימוד במרכז זה.

התערוכה מומלצת מאד, גם לילדים... ותהיה פתוחה עד נובמבר. כדאי לשלבה בבילוי החופש הגדול.

רחל אבירם



הזמנות

בשבת פרשת כי תצא נארח אי"ה את השר דניאל הרשקוביץ. מי שיכול לתת את ביתו לאירוח מוזמן לפנות לחנוש.

בפרשת כי תבא תתקיים אי"ה שבת שבע ברכות של אהרן ונעה. אנחנו זקוקים לכמה דירות. מי שיכול לתת את ביתו לאירוח מוזמן לפנות למשפחת שנון.

תודה!